

[Lis Noer Holmberg]

Vi kan ikke blive ved med at forhøje tilskud til folk, som har så høje indkomster, at de i realiteten godt selv kan være med til at betale noget mere. Vi kunne forestille os at hæve bundgrænsen for friplads; vi mener ikke, at man kan lovgive om deltid eller flekstid til forældre. Det må være et frit valg. Til gengæld må man appellere til arbejdsmarkedets parter om at vise velvilje over for de forældre, som ønsker deltid eller flekstid, så længe de har små børn. Jeg personlig tror ikke på, at en nedsat arbejdstid hjælper noget. Jeg mener, det er utrolig vigtigt, at man har mulighed for deltid, mens man har små børn, hvis det er det, man ønsker.

Den ordning, at der kun skal betales for den tid, børnene er tilmeldt institutionerne, har man allerede i mange kommuner på nuværende tidspunkt.

Vi er enige i, at der må tænkes på børnenes hverdag; børnene er vores fremtid, og det er efter vores mening umenneskeligt, når børn tilbringer 10 timer daglig i en institution. Børn har godt af at være sammen med andre børn og lære at indrette sig, men alting er godt med måde.

Når man taler om de ventelister, der er, kan man lige så godt se i øjnene, at det er utopi at tro, at man kan bygge sig ud af disse ventelister. Derfor synes jeg, det er meget positivt, at man ude omkring er begyndt at bruge fantasien; man er begyndt at finde ud af, at der skal alternative børnepasningsmetoder til; man er begyndt at bruge § 138 b i bistandsloven, der kom frem først i 1980'erne, efter at firkløverregeringen trådte til, og som giver mulighed for forsøgsordninger. Det bevirker, at mange forældre er gået i gang med noget, hvor de selv er med i institutionsarbejdet, og det fungerer utrolig godt, og det må man appellere til at man fortsætter med ude omkring. Vi vil gerne bidrage til, at der gives valgfrihed, og være med til i udvalget at drøfte hele børnepasningsområdet.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at takke for den positive debatform, der er blevet anvendt her. Jeg er selvfølgelig klar over, at vi har forskellige holdninger, men jeg synes, der har været vilje til at forstå vores sigte. Efter hvad jeg har lyttet mig til i debatten, er der mulighed for, at vi forstår hinandens intentioner, og jeg tror også, at vi kan komme et stykke videre.

Jeg vil gerne kommentere nogle af socialministerens synspunkter først. Socialministeren sagde, at det er positivt med flekstid, men vil ikke lovgive om det, og også flere ordførere har været inde på det.

Jeg har tænkt lidt over det igen. Hvis vi nu tager et andet område, f.eks. delpension, så har vi jo lovgivet om den i Folketinget, det må være muligt, hvis arbejdsmarkedets parter ikke vil. I Sverige har man lovgivningsmæssigt skabt mulighed for nedsat arbejdstid, så jeg tror godt, man kan komme videre. Vi har i Danmark meget stærke traditioner for, at arbejdsmarkedets parter skal ordne spørgsmål på arbejdsmarkedsområdet; i andre lande er man på målrettede områder gået længere lovgivningsmæssigt end i Danmark. Jeg synes ikke, man bare skal sige, at det er arbejdsmarkedets parter, der skal ordne det. Der kan være situationer, hvis arbejdsmarkedets parter ikke vil tilgode se det familiepolitiske hensyn, som jeg mener det er at have ret til deltid eller nedsat arbejdstid for børnefamilier, hvor vi så skal overveje at lovgive.

Jeg står med Nyt fra Socialforskningen nr. 3, 1988, hvor man har en undersøgelse, som siger, at mange mænd også ønsker deltid, mens børnene er små. Er der et ønske fra begge parter, både far og mor, og er arbejdsmarkedets parter ikke lydhøre over for disse ønsker, fordi man ikke er så familiepolitisk bevidst, mener jeg ikke, at man bare skal sige, at det skal vi overlade til arbejdsmarkedets parter. Der er andre områder, hvor vi lovgivningsmæssigt har grebet ind, og jeg mener, at punkt 3, småbørnsforældres ret til at arbejde på deltid, skal sikres, om nødvendigt ved lovgivning. Vi kan godt lægge noget pres og komme længere, og det mener jeg er et af de spørgsmål vi skal arbejde videre med. Dette er et svar til flere af ordførerne.

Så kommer det andet spørgsmål, nemlig at regeringen ikke vil bestemme regler for kommunerne, som har mulighed for at praktisere det, nogle har betegnet som taxameterbetaling. Her er igen en afvejning. Der er nogle kommuner, som har takster afhængigt af, hvor meget man benytter en institution, mens der er andre, som er meget firkantede. Her synes jeg nok, man må foretage den afvejning og lovgive også på det kommunale område og indføre en sådan gennemgribende regel om, at hvis man bruger en institution halvtids, så betaler man kun for